

STORMWACHT

Voor moeder en vader

Het was de wonderigste zomer in decennia. Zelfs de oudere generatie vissers deed het de wenkbrauwen fronsen. Men zei dat de wind harder was dan gewoonlijk en dat dit een voorteken was voor ongeluk. De stormen zouden chaos en wanorde brengen naar de meest kwetsbare parels van de westkust.

De meeste mensen schudden het hoofd voor dit soort profetieën. Wind is wind, en soms is die sterker dan anders. Geen mens met beide voeten op de grond geloofde dat de wind kwaad met zich kon meevoeren.

Maar de zomer was niet onopgemerkt voorbijgegaan. Integendeel, in mei al voelde men dat verandering voor de deur stond. Zoals gewoonlijk zonder waarschuwing. Op een dag was het gewoon een feit dat het enige uitvaartcentrum in Kungshamn verkocht zou worden. Wat op zich niet bijzonder veel aandacht zou hebben gekregen, ware het niet dat er één klein detail was: een jongere vrouw had de begrafenisondernemer — een man van tegen de zeventig — al zijn spaargeld afhandig gemaakt.

Daarom moest hij nu het gebouw verkopen waarin zijn kantoor gehuisvest was en zou hij verhuizen. De schaamte was te diep, de roddels te overweldigend en de schulden veel groter dan zijn bezittingen.

Kungshamn is geen plaats waar overdreven veel gebeurt. Daarom verspreidde het nieuws van de bedrogen begrafenisondernemer zich net zo snel als een bosbrand. En toen eenmaal het geklets op gang was gekomen, begon het verhaal zijn eigen leven te leiden. Hoelang zou

het eigenlijk duren voordat het uitvaartcentrum een nieuwe eigenaar zou hebben? De etalages staarden leeg en het bord *TE KOOP* van de makelaar begon er verveerd uit te zien. Dat deed het weliswaar de eerste week al, maar toen het kantoor bijna twee maanden onaangeroerd bleef, begonnen de mensen te denken dat de makelaar iets was overkomen.

Het gerucht kreeg echter geen tijd om van de grond te komen, want plotseling kon iedereen die het wilde en kon lezen, in de lokale krant *Bohusläningen* zien dat het uitvaartcentrum eindelijk verkocht was. De nieuwe eigenaar, een man uit Stockholm, zou naar verwachting begin september starten.

De mensen keken elkaar aan. Ze vroegen zich af wat voor iemand hij was, die Stockholmer. Wat bracht een man uit de koninklijke hoofdstad naar de westkust van Zweden? Had hij misschien een link met Kungshamn?

De weken gingen voorbij en het werd midden augustus. De vakantieperiode was voorbij. De toeristen pakten hun spullen en vertrokken naar huis, en dat deden zelfs de eigenaars van de zomerhuisjes. Het was ongeveer rond die tijd dat het geklets over de Stockholmer opnieuw op gang kwam. Want nu had een ander gerucht de inwoners van Kungshamn bereikt.

De man die het uitvaartcentrum had gekocht, was helemaal geen begrafenisondernemer.

Er werd gezegd dat hij totaal andere plannen had met het uitvaartcentrum. Wat die plannen precies waren, wist niemand, maar iemand insinueerde dat de Stockholmer plannen had om een bordeel uit te baten. Veel meer was er niet nodig om het geroddel op gang te houden.

Het werd nog erger toen bleek waar de nieuwe eigenaar zou wonen.

Hij had Hovenäset – het oude vissersdorpje dat ruim drie kilometer verderop lag – verkozen boven Kungshamn. En dat zou best oké zijn, ware het niet dat er iets vreemds was met het adres. De Stockholmer zou zich namelijk settelen in het oude huis van de Janssons. Dat

beweerde het echtpaar Jansson zelf, dus het moest wel waar zijn.

Het huis van de Janssons had al bijna dertig jaar geen vaste huurder meer gehad en dat had goede redenen. Dat was wat men zei. Dat er *goede redenen* waren waarom niemand er permanent wilde wonen. Redenen die onbekend moesten zijn voor de net verhuisde Stockholmer. Als hij de redenen wel kende, moest er iets goed mis zijn met hem. Iemand die wist wat er in dat huis was gebeurd, zou er nooit willen wonen.

Niemand.

Zelfs meneer en mevrouw Jansson wilden hun eigen huis niet bewonen. Ze waren al tevreden dat ze het huis tijdens de zomer aan verschillende mensen konden verhuren en daartussen bleef het huis leeg.

Toen begon het schooljaar.

Het enige wat van de zomer overbleef, was de wind. De wind die een waarschuwing zou zijn voor verandering en duisternis. En langzaam, zonder dat iemand kon verklaren waarom, spreidde de angst zich uit.

Er zou iets ergs gebeuren.

En het enige wat ze konden doen, was wachten.

25 augustus

‘Enkel ik weet dat alles voorbij is’

Het ontplofte in een storm. Agnes Eriksson hoorde de wind buiten krijsen en dacht: elk kwaad heeft ook iets goeds in zich. Het slechte weer gaf haar een excuus om het huis uit te gaan en ze verwelkomde het met open armen. Ze riep naar Fredrik en zei dat ze even de deur uit ging, maar snel weer terug zou zijn. Dat ze naar de aanlegsteiger wilde gaan om te controleren dat de boot zeker goed was vastgemaakt.

Het was net na zessen en het regende genoeg om een ondergangsstemming te creëren. Niet dat ze hulp nodig had bij het oproepen van dergelijke beelden. Het was allemaal voorbij. Iets nieuws zou beginnen. Hoe het zou gaan, wist ze niet.

Agnes deed een paar kniehoge groene laarzen aan en een rode regenjas. Ze knoopte de jas voorzichtig dicht. Ze haatte regen. Ze haatte wind. En er was van beide te veel aan de westkust.

Als ze kon kiezen, zou haar nieuwe leven zonniger en minder stormachtig zijn.

Fredrik verscheen in de hal.

‘Wil je dat ik meega?’

Ze schudde het hoofd.

‘Het is oké, ik kan alleen gaan. Het is te stom om allebei nat te worden.’

Ze deed haar best om rustig te klinken. Het laatste wat ze wilde, was gezelschap.

‘Ik heb het vlees uit de koelkast gehaald,’ zei Fredrik. ‘We gingen het grillen, maar ik ben van plan om het in plaats daarvan in de oven

te bakken. Met gekookte aardappelen en koude saus erbij. Ik flans wel iets in elkaar.’

Agnes knikte en legde een hand op de deurklink.

‘Het zal zeker lekker zijn,’ zei ze. ‘We eten wanneer ik thuis ben.’

Fredrik was nog niet gewend aan hun nieuwe leven. Hij volgde nog steeds het patroon van hun dagelijks leven. Het dagelijks leven waarin ze elke dag naar school ging om les te geven en waarin hij het volgende bouwproject op Smögen aannam. Even voorbestemd als een klok die geen wijzers nodig heeft omdat hij toch altijd hetzelfde uur aangeeft.

Enkel ik weet dat alles voorbij is, dacht Agnes.

Ze ving Fredriks blik.

‘Ik ben straks terug.’

Ze verlangde naar buiten, weg. Naar alles wat ze niet kreeg, maar wel nodig had.

Ze had zulke vreselijke fouten gemaakt. Er waren geen excuses voor wat ze had gedaan, voor wat ze veroorzaakt had. En ze zou moeten boeten voor haar zonden, dat was heel duidelijk. Maar dat besef bracht ook opluchting. Er was een uitweg. Dat was het enige wat haar overeind hield.

De wind rukte aan de deur toen ze hem opendeed. De regen sloeg tegen de grond. Koude wind kwam de hal binnen en ze haastte zich naar buiten. En toen ging ze weer naar binnen.

Fredrik had geen tijd gehad om ergens heen te gaan.

‘Ben je iets vergeten?’

Ze schudde het hoofd.

‘Isaks fiets staat nog op de oprit. Vraag je hem om die in de garage te zetten?’

Het eeuwige gevit op de zoon. En de fiets die maar niet gerepareerd werd, maar daar gewoon ongebruikt stond.

Dat Isak nooit leerde om iets waar hij aan begonnen was af te maken, om verantwoordelijkheid te nemen.

‘Absoluut,’ zei Fredrik. ‘Ik doe het onmiddellijk.’

Agnes ging de storm weer in. Ze ritste haar regenjas dicht en liep met stevige schreden over de stoep. De haven was zo dichtbij en toch net ver genoeg. Nooit zou ze nog daarnaartoe gaan om het verlangen te stillen dat zo beschamend was dat ze het geen naam kon geven.

De regen viel als een ijzige film over haar gezicht.

Een paraplu was uitgesloten. De wind zou die binnen twee seconden binnenstebuiten keren.

Agnes liet een bevroren hand in haar zak glijden en pakte haar telefoon stevig vast. In de andere jaszak had ze een mes. Ze hoopte dat ze het niet hoefde te gebruiken.

De boten bewogen zich angstig heen en weer in zowel de binnenste als de buitenste haven. Agnes' en Fredriks boot lag in de buitenste haven, maar ze was daar niet naar op weg. In plaats daarvan stopte ze bij de plaats met rode boothuizen die onmiddellijk naast de badplaats stonden. Ze hadden het gevierd toen ze uiteindelijk hun eigen boothuis hadden, zij en Fredrik. Het was zo perfect gelegen, grenzend aan zowel het strand als de aanlegplaats voor boten. Maar Agnes was ook niet op weg naar het boothuis van het gezin.

De steiger was glad door de regen. De zomer voelde al ver weg. De boten rukten aan hun touwen en leken te verlangen naar een plaats ver weg van de storm en de regen.

Net als ik, dacht Agnes.

Een zwak licht scheen in het raam van het boothuis verderop. Daar zou ze naartoe gaan.

De deur kraakte toen ze hem opende en naar binnen gluurde.

Een schaduw bewoog zich daarbinnen.

Binnenkort, dacht Agnes. Binnenkort is dit allemaal voorbij.

Maar helemaal zeker was ze niet. In dat geval zou ze niet zo bang zijn geweest.

Haar hart klopte sneller.

Het belangrijkste voor nu was dat ze de garantie van zwijgen kreeg, dat haar misdrijf niet werd opgemerkt.